

Deze voelden wij niet aankomen!

Sinds twee jaar woon ik in Deventer, en ik heb dus al mijn medische zaken ook overgeplaatst naar Deventer, huisarts op de hoek, apotheek ook, ziekenhuis een vijf minuten fietsen en ook de tandarts in dezelfde wijk.

Vandaag moest ik naar de tandarts, het is voor mij de vierde keer dat ik daar was vandaag, twee keer voor laten trekken en twee keer voor de hechtingen, vandaag dus de hechting van vorige week een kies laten verwijderen. Mijn man was mee, want ik was werkelijk geen fan van de tandarts (meer vanwege de torenhoge declaraties achteraf van de vorige tandarts, dan vanwege het werk) maar ik ben om!

De tandarts die ik nu heb, komt oorspronkelijk uit Duitsland, spreekt half Nederlands, half Duits, en mijn gehoor is niet geweldig, dus ook dat is een reden dat het handig is dat mijn man mee gaat.

Vandaag een gesprek gehad over de staat van mijn gebit, over gaatjes en over het plaatsen van kronen. De tandarts zegt ineens dat ik een behandeling nodig heb voor mijn tandvles, omdat hij daaraan kan zien dat ik hiv heb of hiv medicatie slik. Mijn man ziet de assistente ineens bleek wegtrekken, zij vraagt mij: mevrouw heeft u hiv? Ik geef haar antwoord: ja al jaren en ik slik ook al jaren medicatie. De assistente: Moet u daarvoor bloedprikken en wat zijn uw waardes? Ik geef ook daarop antwoord: ieder half jaar en undetectable. Tegelijkertijd, de tandarts: Sie hat keine, sie hat medicatie..

Deze tandarts heeft gewoon wel zijn kennis op orde, natuurlijk staan al mijn gegevens in mijn dossier, maar hij had gewoon aan mijn tandvles de eerste keer al gezien, wat mijn status is. En vervolgens gewoon gedaan wat er op dat moment gedaan moest worden, trekken, hechten en verder niet. En op het moment dat de assistente doorvroeg meteen het antwoord, sie hat keine, sie hat medicatie .

Voor ons speelt mijn hiv in het dagelijks leven eigenlijk geen rol, ik ben er vrij open over, zeker als ik zelf een behandeling onderga, maar het feit dat de assistente schrok, misschien omdat de tandarts de opmerking over mijn hiv zo ineens deed , of misschien omdat tot haar doordrong dat ze vorige week in mijn bloederige mond gezeten had, of misschien omdat ze het gewoon niet verwacht had bij deze op en top witte Nederlandse oma hiv heeft, maar de manier waarop de tandarts direct een eind maakte aan de vragen en het gesprek afmaakte met de opmerking dat ik gewoon een nieuwe afspraak moest maken, dat voelt voor ons echt zo uniek. Juist omdat ik ook andere verhalen mee krijg.. Een tikkie shakie terug van de tandarts, maar op een blijde manier, dit hadden we echt niet voelen aankomen.